

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudkyně JUDr. Terezy Kučerové a soudce Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka ve věci

žalobkyně: **PITA CZ, spol. s r.o.**,
se sídlem Vrcovice 64, 397 01 Vrcovice
zastoupené JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem
se sídlem Jungmannova 24, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Finančnímu úřadu pro Jihočeský kraj**
sídlem Mánesova 1803/3c, 371 87 České Budějovice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2024 č. j. 1647012/24/2208-50522-307495

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2024 č.j. 1647012/24/2208-50522-307495 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši **11 228 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a stručný obsah žaloby

1. Žalobkyni byl předepsán úrok z prodlení, který vznikl z titulu doměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2019 dle dodatečného platebního výměru ze dne 1. 12. 2022, č.j. 2208980/22/2208-50522-307495 v souvislosti s daní z příjmů v podobě doplatku za akcie společnosti AGTA, a.s. a Agropodnik Tábor, které zanikly v důsledku fúze sloučením, když žalobce obdržel dne 15. srpna 2024 vyrozumění o předpisu úroku z prodlení úhrady daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2019 ze dne 5. 8. 2024, č.j. 1467971/24/2208-50522-307495 vydané Finančním úřadem pro Jihočeský kraj, a to ve výši 1 042 657 Kč.
2. Toto vyrozumění bylo vydáno v souvislosti s dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů právnických osob ze dne 1. 12. 2022 ohledně zdaňovacího období roku 2019, kterým byla žalobkyni doměřena daň z příjmů právnických osob za rok 2019 ve výši 5 587 520 Kč, resp. zrušena daňová ztráta za rok 2019 v částce 8 454 Kč.
3. Žalobkyně si podala žádost o prominutí úroku z prodlení, ve které zejména poukázala na skutečnost, že primárním důvodem délky jejího prodlení nebylo zanedbání povinnosti z její strany, ale sporný právní názor žalovaného na zdaňovací období, v němž měl být příjem z doplatku realizován a vykázán. Prodlení žalobkyně s úhradou doměření daně z doplatku za akcie se tak v důsledku sporného právního názoru žalovaného na období realizace příslušného příjmu prodloužilo o dobu jednoho roku, což tedy vedlo k předpisu úroku z prodlení ve výši 1 042 657 Kč, když žalobkyně přiznala daň z příjmu v podobě přijatých doplatků za akcie jako daň z příjmu realizovaného ve zdaňovacím období roku 2020. Toto dodatečné daňové přiznání sice učinila až ke konci roku 2021 poté, co si uvědomila, že příslušné doplatky nezahrnula do řádného daňového přiznání, když dlužnou daň současně i uhradila. Následně byla zahájena u žalobkyně daňová kontrola, na základě, které byla žalobkyni daň doměřena a rovněž jí byl předepsán i úrok z prodlení.
4. Žalobkyně v žalobě uvádí, že důvodem její prodlení s úhradou daně z příjmu právnických osob nebylo zanedbání povinnosti z její strany, když poukázala na skutečnost, že sama podala dodatečné daňové tvrzení, po zjištění svého pochybení, když v průběhu daňové kontroly se rozhodla akceptovat právní názor žalovaného, že příjmy měly být zahrnuty do zdaňovacího období roku 2019 a tím pak došlo k prodloužení doby prodlení s úhradou daně o jeden rok. Tuto skutečnost považuje žalobkyně za ospravedlnitelný důvod

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

prodlení ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu, na základě, kterého měl žalovaný její žádosti vyhovět a úrok z prodlení prominout.

5. Dále žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jestliže žalovaný se vyjádřil jen k důvodům, kterými žádost podložila a rozhodnutí o prominutí pouze odůvodnil tím, že důvodem vzniku úroku z prodlení bylo prodlení žalobkyně s úhradou daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období 2019 a že tento důvod nenaplnuje kritérium ospravedlnitelnosti. Žalovaný proto postupoval při vyřízení žádosti o prominutí úroku z prodlení nesprávně a nezákonně, a proto nemůže obstát.
6. Žalobkyně se v žalobě obecně vyjádřila k prominutí úroku z prodlení s úhradou daně, když poukázala jak na právní úpravu na judikaturu NSS a rovněž tak na pokyn Generálního finančního ředitelství – D-58 s tím, že výčet v uvedeném pokynu je pouze demonstrativní, když lze úrok z prodlení prominout i z dalších důvodů, neboť pokyn GFŘ není obecně závazným právním předpisem, kdy žalobkyně má zato, že splnila základní podmínky pro prominutí úroku z prodlení, kdy je splněna jak podmínka úhrady dlužné daně, tak i podmínka absence porušení daňových či účetních předpisů žalobkyní v posledních třech letech. Žalovaný uvedl, že doměřená daň z příjmů právnických osob byla uhrazena dne 4. 1. 2023 a rovněž konstatoval, že nebylo zjištěno, že by v posledních třech letech žalobkyně závažným způsobem porušila daňové nebo účetní právní předpisy.
7. Žalobkyně namítá, že její žádost nebyla materiálně posouzena, když důvodem, o který žalobkyně svou žádost opřela, ani jeho ospravedlnitelností se žalovaný nezabýval. Nezabýval se ani kterýmikoli z dalších kritérií, jejichž posouzení ukládá § 259b a 259c daňového řádu, když pouze lakonicky žalovaný uvedl, že úrok z prodlení vznikl z důvodu prodlení žalobkyně s úhradou daně z příjmů za rok 2019 a bez dalšího konstatoval, že tento důvod nenaplnuje kritérium ospravedlnitelnosti podle § 259b odst. 2 daňového řádu a pokynu GFŘ. Žalovaný tak zcela ignoroval obecná pravidla pro aplikaci správního uvážení tak pravidlo pro posuzování konkrétní žádosti o prominutí úroků z prodlení a důsledkem toho je absolutní nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm není uvedena žádná úvaha, kterou by bylo možné přezkoumat.

II. Stručný obsah vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, ve vyjádření poukázal na to, že podmínky pro prominutí úroků z prodlení jsou upraveny daňovým řádem, když za účelem sjednocení správní praxe byl vydán Generálním finančním ředitelstvím pokyn č. GFŘ-D-58. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný uvedl, že žádost žalobkyně byla řádně posouzena, kdy bylo vyhodnoceno, že údajný sporný výklad ohledně zdaňovacího období, za které měla žalobkyně daň přiznat, nenaplnuje kritérium ospravedlnitelnosti, a to ani s přihlédnutím k demonstrativnímu výčtu možných důvodů obsažených v pokynu GFŘ.
9. Žalovaný poukázal na to, že převážná část obsahu žaloby směřuje vůči posouzení žalovaného, že v prodlení s úhradou daně z důvodu sporného závěru žalovaného není

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

ospravedlnitelným důvodem. Proto má zato, že žádost o prominutí úroku z prodlení přezkoumatelně posoudil, když vyhodnotil, že jeho údajný sporný výklad ohledně zdaňovacího období, za které měla žalobkyně daň přiznat, nenaplnuje kritérium ospravedlnitelnosti, a to ani s přihlédnutím k výčtu možných ospravedlnitelných důvodů obsažených v pokynu č. GFŘ-D-58.

10. Žalobkyně v průběhu daňové kontroly uvedla, že nebude rozporovat, ve kterém zdaňovacím období mají být výnosy zdaněny, přičemž v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru brojila pouze proti stanovenému penále. Žádnou námitku vůči hmotněprávní konstrukci doměření daně nevznesla. Zákonný způsob doměření daně nemůže být ospravedlnitelným důvodem ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Žalobkyní tvrzené sporné doměření daně neexistuje, lze pouze připustit doměření daně zákonné a nezákonné. Daň z příjmů právnických osob byla správně zjištěna a stanovena, zákonné doměření daně po předchozím pochybení žalobkyně při plnění svých daňových povinností nelze v žádném případě vnímat jako ospravedlnitelný důvod prodlení.

III. Právní posouzení soudem

11. Krajský soud v Českých Budějovicích přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1,2 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Podle ustanovení § 259b daňového řádu:
  - „1) Daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku, jehož neuhrazení úrok vznikl.
  - 2) Správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Přitom není vázán návrhem daňového subjektu.
  - 3) Při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.“
13. V bodu IV. 2 v pokynu GFŘ-D-58 Generální finanční ředitelství uvádí skutečnosti zakládající ospravedlnitelný důvod prodlení a stanoví jejich procentuální vyjádření.
14. Ospravedlnitelný důvod prodlení je třeba zkoumat ke každému jednotlivému prodlení s platbou daně, jehož se daňový subjekt dopustil. Každý úrok z prodlení je třeba individualizovat ke konkrétnímu prodlení a každý takto individualizovaný úrok z prodlení je třeba posuzovat zvlášť, tj. tvoří samostatný předmět řízení, musí být posouzen z hlediska ospravedlnitelného důvodu prodlení a ostatních kritérií z tohoto pokynu a musí o něm být rozhodnuto vlastním výrokem v rozhodnutí.

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

15. Soud se především zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil (např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS a ze dne 18. 10. 2005, č.j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buď nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z jeho odůvodnění zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech a jak se vypořádal s uplatněnými námitkami. V daném případě však správní orgán těmto požadavkům nedostal. Správce daně se měl zabývat namítanými ospravedlnitelnými důvody v souladu s právní úpravou daňového řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2021, č.j. 4 Afs 180/2020-30). Podle tohoto rozsudku, pokud daňový subjekt uplatňuje jiné důvody, než jsou uvedeny v pokynech, musí je správce daně rovněž posoudit, přičemž je nutno zvážit konkrétní skutkovou situaci, daňovým subjektem uplatněné důvody nelze odmítnout s pouhým konstatováním. Bylo proto povinností žalovaného se zabývat tím, zda u žalobkyně je dán ospravedlnitelný důvod, tedy vyložit neurčitý právní pojem (§ 159b odst. 2 daňového řádu) učinit správní úvahu o tom, zda byl naplněn v konkrétním případě, nikoli tedy pouze obecně a bez vlastního uvážení odkázat na pokyn GFŘ, vykládající neurčitý právní pojem obsažený v zákoně. Žalobce požadoval prominutí úroku z prodlení zejména z důvodu sporného právního názoru na zdaňovací období, v němž měl být příjem vykázán. Žalovaný tedy měl přesvědčivě zdůvodnit, proč neshledal ospravedlnitelné důvody prodlení a proč neshledal případ, pro který by se měl odchýlit od pokynu GFŘ a rozhodnout nad jeho rámec.
16. V daném případě napadené rozhodnutí není přezkoumatelné, neboť z něho nejsou seznatelné úvahy, na jejichž základě žalovaný neprominul žalobkyni úrok z prodlení, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, o jaké skutečnosti správní orgán opřel svůj právní závěr, jestliže bylo jím pouze konstatováno, že ospravedlnitelné důvody nebyly zjištěny a že *„úrok z prodlení vznikl z důvodu prodlení s úhradou dodatečně vyměřené daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 01. 01. 2019 – 31. 12. 2019. Tento důvod prodlení však nenaplnuje kritérium ospravedlnitelnosti dle § 259b odst. 2 daňového řádu a bodu IV.2 pokynu“*, aniž žalovaný by řádně posoudil důvody, o které žalobkyně svou žádost opřela, když se ospravedlnitelností nezabýval, pouze bylo obecně konstatováno, že toto kritérium nebylo naplněno. Rovněž se žalovaný nezabýval ani dalšími kritérii, jejichž posouzení mu ukládá § 259b a § 259c daňového řádu.
17. V daném případě tedy z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zcela ignoroval správní uvážení, neboť žádná taková úvaha jím učiněna nebyla, a proto dle soudu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
18. V souvislosti s tím soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č.j. 2 Afs 62/2017-37, kde bylo mimo jiné konstatováno: *„v rámci správního uvážení správce daně může přihlídnout k povaze porušení daňových nebo účetních právních předpisů, jež je skutkovým a právním základem penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá, a s ohledem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení penále neprominout i přesto, Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.*

že z pohledu podmínky podle § 259c odst. 2 a 3 daňového řádu (závažné porušení daňových nebo účetních právních předpisů, jako překážka prominutí daně nebo příslušenství daně), by toto porušení bylo irelevantní.“ Uvedené závěry následně upřesnil rozšířený senát v usnesení ze dne 26. 1. 2021, č.j. 1 Afs 236/2019-33: „při posuzování splnění podmínek dle § 259c odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, se nebere v úvahu porušení daňových předpisů, které je skutkovým a právním základem uložení penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá. K tomuto porušení však správce daně přihlédne v rámci správního uvážení dle § 259a odst. 2 daňového řádu a s ohledem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení nemusí penále prominout“. Uvedené závěry bezesporu platí i v případě rozhodování o prominutí úroku z prodlení, proto soud má za to, že argumentace žalobkyně týkající se okolnostmi vzniku úroku z prodlení a faktickými důsledky prodlení žalobkyně za situace, kdy daň v roce 2020 přiznala, nejsou pro posouzení ospravedlnitelnosti důvodu prodlení zcela bez významu.

19. Soud nepochybně, že na prominutí příslušenství daně není právní nárok, ovšem v případě rozhodnutí vydaných na základě správního uvážení či aplikace neurčitého právního pojmu, mezi která lze zařadit rovněž rozhodnutí ve věcech prominutí daňového příslušenství, existuje právo na řádný proces, jehož součástí je i „právo na správní uvážení v zákonných mezích“, či „právo na nezneužití správního uvážení“ (srov. rozsudek NSS ze dne 212. 7. 2009, č.j. 8 Afs 85/2007-54).
20. Soud poznamenává, že v daném případě krajskému soudu nepřísluší dovozovat, zda důvody, které předestřela žalobkyně, lze či nelze považovat za ospravedlnitelné ve smyslu § 259b daňového řádu, neboť jeho úkolem bylo posoudit, zda žalovaný řádně odůvodnil zamítnutí žádosti žalobkyně o prominutí úroků z prodlení a dospěl k závěru, že nikoliv.

IV. Závěr a náklady řízení

21. S ohledem na shora uvedené důvody, krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a proto jej zrušil bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. a), a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém se žalovaný zejména vypořádá s dosud nevypořádanou námitkou stran okolnosti vzniku úroku z prodlení, jakož i s faktickými důsledky prodlení žalobkyně z hlediska dopadu na veřejný rozpočet. Úrok z prodlení vzniká ex lege. Pokud tedy skutečnosti rozhodné pro jeho předpis nastanou, nemá správce daně možnost jej nepředepsat, nemá ani možnost přihlédnout k okolnostem jeho vzniku a jeho výši při předepsání, jakkoliv moderovat. To vše může učinit pouze v rámci rozhodování o prominutí úroku z prodlení. Toto rozhodnutí však musí obsahovat přezkoumatelné a odůvodněné závěry, pro které musí existovat zákonná opora a přezkoumatelná úvaha správce daně.
22. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

23. Žalovaný, který neměl v soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení.
24. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a odměnou advokáta za zastupování v řízení o žalobě ve výši $2 \times 3\,100$ Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. účinné do 31. 12. 2024, o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhradou hotových výdajů 2×300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, je nutno navýšit odměnu a náhradu hotových výdajů o sazbu této daně na částku 8 228 Kč. Celkové náklady řízení žalobce tedy činí 11 228 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 14. května 2025

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.